

Çocuk terbiyesine dair

(Emirdağ Lâhikası I, 20. Mektup'tan)

Aziz, sıddık kardeşlerim,

(...)

Birincisi: Risale-i Nur'un fıtraten ve zamanın vaziyetine göre talebesi olacak, başta, mâsum çocuklardır. Çünkü bir çocuk, küçüklüğünde kuvvetli bir ders-i ima-nî alamazsa, sonra pek zor ve müşkül bir tarzda İslâmiyet ve imanın erkânlarını ruhuna alabilir. Âdetâ gayr-ı müslim birisinin İslâmiyeti kabul etmek derecesinde zor oluyor, yabani düşer. Bilhassa, peder ve validesini dindar görmezse ve yalnız dünyevî fenlerle zihni terbiye olsa, daha ziyade yabanilik verir. O halde o çocuk, dünyada peder ve validesine hürmet yerinde istiskal edip çabuk ölmelerini arzu ile onlara bir nevi belâ olur. Âhirette de onlara şefaâtçi değil, belki dâvâcı olur: "Neden imanımı terbiye-i İslâmiye ile kurtarmadınız?" İşte bu hakikate binaen, en bahtiyar çocuklar onlardır ki, Risale-i Nur dairesine girip dünyada peder ve validesine hürmet ve hizmet ve hasenatı ile onların defter-i a'mâline vefatlarından sonra hasenatı yazdırmakla ve âhirette onlara derecesine göre şefaât etmekle bahtiyar evlât olurlar. Risale-i Nur'un ikinci kısım talebeleri: Fıtraten Risale-i Nur'a muhtaç, bir derece de dünyadan ürkmüş veyahut küsmüş kadınlardır. Hususan bir derece yaşlı da olsa, Risale-i Nur, ona hakikî bir gıdayı mânevîdir. Çünkü Risale-i Nur'un dört esasından birisi şefkattir ki, ism-i Rahîm'in mazhariyetinden gelmiş. Kadınların da en esaslı hassaları ve fitrî vazifelerinin mayası, şefkattir.